

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul central
(judecător Angela Braga)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
(judecători Bulgac Lidia, Dașchevici Grigore, Sârbu Victoria)

Î N C H E I E R E

10 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența

Președintele completului
Judecători

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de Biroul Vamal Centru,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată SRL „Taxi Service Plus” împotriva Biroului Vamal Chișinău (în prezent Biroul Vamal Centru) privind contestarea actului administrativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Biroul Vamal Centru și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul central din 08 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La data de 14 octombrie 2016, SRL „Taxi Service Plus” s-a adresat în instanță cu cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău (în prezent Biroul Vamal Centru), prin care a solicitat anularea proceselor-verbale nr. 19.16/1 din 14.07.2016, nr. 19.16/2 din 15.07.2016, deciziei de regularizare nr. 953 din 17.08.2016, deciziei nr. 56 din 26.09.2016, adoptate de către Biroul Vamal Chișinău (f.d. 3-7).

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în luna iulie 2014 a importat în Republica Moldova 5 camioane de model „Volkswagen Crafter”, iar la 04 iulie 2014 a semnat declarația vamală pentru importul unităților de transport menționate, beneficiind de scutire de la plata TVA, deoarece aceste unități de transport au fost introduse pe teritoriul vamal ca rezultat al majorării și includerii în capitalul statutar, la momentul importului unităților de transport, organul vamal aplicând interdicții de înstrăinare și/sau dare în locațiune a unităților pe o perioadă de 3 ani.

Reclamantul menționează că, SA „Baza de Transport Auto nr. 28” (în continuare SA „BTA-28”) este unicul fondator și gestionar al reclamantului, acestea fiind companii afiliate, iar la 11 august 2014 acestea au încheiat un contract de societate civilă, însă fără a fi înregistrat la Camera Înregistrării de Stat, scopul societății fiind exploatarea rutelor regulate cu cele 5 unități de transport, pe parcursul realizării căruia părțile au fost efectuate operațiuni financiare procesate de instituțiile bancare ca transferuri în baza contractului de societate civilă.

Reclamantul susține că contractul de societate civilă nu a fost posibil de înregistrat la ÎS „CRIS „Registru” din motivul necorespunderii programului computerizat cu noile prevederi ale legislației în vigoare, astfel încât soft-ul nu prevedea noțiunea de „contract de societate civilă”, respectiv au fost înregistrate formal contracte de locațiune semnate de părți, însă în baza contractelor menționate nu au fost efectuate transferuri bănești.

Mai indică faptul că, la 15 și 16 iulie 2016 pârâtul i-a adus la cunoștință procesele-verbale nr. 19.16/1 și nr. 19.16/2 din 14 iulie 2016 și 15 iulie 2016, prin care s-a constatat că unitățile de transport specificate au fost utilizate contrar destinației, fiind încheiate contracte de locațiune ce cad sub interdicție, reclamantul încasând mijloace financiare din darea în locațiune a mijloacelor de transport.

Nefiind de acord cu actele menționate, la 18 iulie 2016 reclamantul a înaintat un dezacord, argumentând prin aceea că operațiunile economice produse între reclamant și SA „BTA-28” au fost efectuate doar în baza contractului de societate civilă. Prin urmare, la 18 august 2016 i-a fost adusă la cunoștință decizia nr. 953 din 17 august 2016, prin care i s-a calculat TVA de care a fost scutit inițial și care urma a fi achitată, decizie contestată la 22 august 2016 la Serviciul Vamal, dar care a rămas fără răspuns, însă la 30 septembrie 2016 a fost recepționată decizia Biroului Vamal Chișinău nr. 56 din 26 septembrie 2016 prin care se pune în executare decizia anterioară.

Reclamantul a mai relatat că, potrivit scrisorii nr. 03/I-1864 din 18 iulie 2016, ÎS „CRIS „Registru” a informat că soft-ul utilizat de către instituție a fost elaborat în baza prevederilor hotărârii de Guvern nr. 1407 din 1999, respectiv atât hotărârea de Guvern, cât și soft-ul nu sunt adoptate la prevederile legale apărute ulterior (în special Codul civil), de aceea nu pot fi aplicate alte mențiuni decât cele conținute de soft și astfel, fiind dedusă concluzia imposibilității tehnice a ÎS „CRIS „Registru” de a include în textul certificatului de înmatriculare a mențiunii „contract de societate civilă”, situație utilizată de pârât pentru a crea impresia unei operațiuni de locațiune și pentru a argumenta încălcarea restricțiilor legale.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul central din 08 februarie 2017 cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Taxi Service Plus” a fost admisă, s-a anulat procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr.19.16/1 din 14 iulie 2016, procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr.19.16/2 – modificarea procesului-verbal nr.19.16/1-14/07/16 din 15 iulie 2016, decizia de regularizare nr. 953 din 17 august 2016 și decizia nr. 56 cu privire la executarea silită a obligației vamale a plătitorului vamal din 26 septembrie 2016 emise de Biroul Vamal Chișinău (f.d 143, 146-153).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2017 a fost respins apelul declarat de Biroul Vamal Centru, menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul central din 08 februarie 2017 (f.d. 184-190).

În motivarea soluțiilor adoptate, instanțele de judecată au menționat că, nu a fost constatată încălcarea de către reclamant a vreuneia din prevederile legislației fiscale, vamale și civile, or, autovehiculele importate nu au fost transmise în locațiune de SA „BTA-28”, care este unicul asociat al intimatului SRL „Taxi Service Plus”, potrivit extrasului din Registrul persoanelor juridice din 21 aprilie 2016, deținând 100% din capitalul social al acestei societăți, conform contractelor de locațiune din 18 și 21 septembrie 2014, anexate la dosar, deoarece instanța a constatat că anterior încheierii acestor contracte, și anume la 11

august 2014 SA „BTA-28” și SRL „Taxi Service Plus” au încheiat un contract de societate civilă, obiectul cărui era exploatarea în interes comun a unităților de transport vizate în pricină și împărțirea pierderilor și foloaselor din societatea civilă instituită.

În acest sens instanțele de judecată inferioare au remarcat că, încheierea contractelor de locațiune a unităților de transport a fost determinată de imposibilitatea înregistrării în Registrul transporturilor la ÎS „CRIS „Registru” a contractului de societate civilă, fapt confirmat și prin răspunsul ÎS „CRIS „Registru”, din cauza necorespunderii programului computerizat cu noile prevederi ale legislației, soft-ul aplicat neprevăzând posibilitatea de înscriere a contractului de societate civilă, circumstanță expusă în ședința primei instanțe și de către specialistul ÎS „CRIS „Registru”. În această ordine de idei, s-a reținut că potrivit pct. 25 al Regulilor de înmatriculare a mijloacelor de transport, anexa nr. 2 la hotărârea Guvernului nr. 1047 din 08 noiembrie 1999, cu privire la reorganizarea Sistemului informațional automatizat de căutare „Automobilul”, în Registrul de stat al transporturilor și introducerea testării a autovehiculelor și remorcilor acestora, vehiculele transmise în folosință uzufructuarilor se consideră la evidența acestora pe termenul indicat în actele atestatoare de drept, cu eliberarea pe numele lor a certificatelor de înmatriculare, în care după caz, se fac următoarele înscrieri: „locațiune”, „leasing”, „comodat”. Astfel, contractele de locațiune prezentate de SRL „Taxi Service Plus” și înscrierile făcute în Registrul de stat al transporturilor referitoare la locațiunea autovehiculelor vizate în speță, au fost întocmite formal, ca urmare a imposibilității înregistrării în Registrul a faptului transmiterii acestor autovehicule cu titlu de aport în societatea civilă instituită, însă raporturile juridice existente în privința acestor autovehicule rezidă, de fapt, din contractul de societate civilă.

Nefiind de acord cu deciziile menționate, la 27 noiembrie 2017, în termenul prevăzut de lege, Biroul Vamal Centru a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2017 și a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul central din 08 februarie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri de respinge a acțiunii înaintate.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare, recurentul a indicat că deciziile instanțelor ierarhic inferioare sunt susceptibile de a fi casate, or la emiterea acestora a fost aplicată o lege care nu trebuia aplicată, fiind aplicată legea în mod eronat.

Verificând argumentele invocate de reprezentantul recurentului în cererea de recurs, pe baza materialelor din dosar, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Biroul Vamal Centru este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 04 ianuarie 2018 Curtea Supremă de Justiție a expediat intimatului o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii copieii respective (f.d. 211). Având în vedere că intimatul nu a prezentat referință în termenul acordat, admisibilitatea recursului urmează a fi decisă în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în

termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că, recursul declarat de Biroul Vamal Centru împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2017 a fost depus la data de 27 noiembrie 2017 (f.d. 193), prin urmare se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În speță, recursul a fost înaintat de Șeful-adjunct al Biroului Vamal, Vladimir Cebanenco, care este reprezentantul unei părți a procesului, astfel temeiul stipulat de art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă nu are incidență.

Potrivit art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

La caz, completul relevă că nici temeiul prevăzut de art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă nu este aplicabil.

Luând în considerare cele constatate supra, completul conchide că recursul nu poate fi considerat inadmisibil în baza temeiurilor enumerate la art. 433 lit. b), c) sau d) Cod de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor cu privire la încadrarea celor invocate în recurs în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2)-(4) Cod de procedură civilă, completul constată existența temeiului de inadmisibilitate stipulat la art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă.

Conform art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Potrivit art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;

b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;

c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Conform art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Aceste dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a 2-a, Cap. XXXVIII, Cod de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește în exclusivitate probleme de drept material și procedural, verificându-se legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, sarcina instanței de recurs la această etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile *Delcourt* contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și *Erfar-Avef* contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea *Trevisanato* contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea *Hansen* contra Norvegiei din 2 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea *Nersesyan* contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Completul notează că din conținutul cererii de recurs rezultă că, în mare parte, reprezentantul recurentului a reluat criticile formulate în fazele procesuale anterioare, asupra cărora instanța de apel și instanța de fond s-au pronunțat cu suficientă putere de convingere, iar invocarea pretinselor încălcări admise de instanța de apel și prima instanță nu sunt suficient de fundamentate și nu au vocația de a conduce la modificarea soluției în prezenta cauză civilă.

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Din considerentele nominalizate și având în vedere faptul că instanțele ierarhic inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor, argumentele principale ale recursului, care sunt similare argumentelor invocate în instanțele inferioare, au fost verificate minuțios

la judecarea cauzei în ordinea de apel și în prima instanță, completul ajunge în mod unanim la concluzia de a considera recursul declarat de Biroul Vamal Centru ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Biroul Vamal Centru se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Ala Cobăneanu

judecători

Mariana Pitic

Luiza Gafton